

1. září

Typesy: Další město, další deník...

Měla jsem spoustu spoustu spoustu práce s balením, stěhováním a vybalováním věcí, ale KONEČNĚ jsem se dneska večer dostala z domu, abych obhlédla to nové město a opatřila si nějaké školní potřeby¹ – jen to nejzákladnější:

1. Nový deník (1) (pochopitelně)
2. Pera a tužky (VÝHRADNĚ černé a červené)
3. Lepidlo (4 l)
4. Strukturální analyzátoři příměsí (10)

---

¹ Ne že bych měla v úmyslu něco z toho použít v opravdové ŠKOLE.

5. Vodovky (13 krabiček)
6. Desky (3)
7. Různé zkumavky (3 tucty)
8. Bunsenův hořák (1)
9. Lepicí papírky (třináct bločků)
10. Lepicí páska (veletucet)
11. Biomasa (33 kg)
12. Kartotéční lístky (3 tucty)
13. Kardanová hřídel (1)

Některé z těch věcí bezpodmínečně potřebuju ke konstrukci nového PrimElBoxu™. To, že mám jen jeden PEB®, mi v poslední době hodně komplikuje život, protože s ním můžu napájet vždycky jen jeden větší vynález. To by celkem nevadilo, dokud nepotřebuju, aby mi zároveň fungoval Divnohled™, Ambiplasmatron© a Schyloprakt™.² Jenže některé součásti jsou hodně drahé, nemluvě ani o tom, že v takových zapadlých dírách, v jakých se s mámou obvykle vyskytujeme, se hodně těžko shánějí.³

No nic. Prostě jsem se rozhodla, že je nejvyšší čas, abych dala dohromady nejmní jeden další PEB®. Představila jsem se panu Wilsonovi, majiteli

² Kéž bych byla nevyptřebovala všechen ten tekutý černý kámen, co jsem si přivezla z domova svých předků! Byl to geniální způsob, jak pohánět jakýkoli šílený vynález, do kterého jsem ho nalila.

³ Hluporady, Troubov, Tuposměchy, Potvornice, Skuvíkov, Tupesy... myslím, že jména hovoří za všechno.

místního železářství, které je čistou náhodou spojené taky s místním vetešnictvím a místním starožitnictvím. Tupesy jsou fakt malé! Domluvila jsem si nákupy po zavírací době, přístup ke speciálním objednávkovým katalogům a studentskou slevu.

Bohužel Wilson trvá na tom, že musím předložit nějaký platný studentský průkaz, abych řečenou studentskou slevu obdržela. A ještě smutnější je, že můj poslední studentský průkaz pochází ze šesté třídy. Zkusila jsem obvyklý trik – seznámila jsem majitele železářství se svou golemkou. Obvykle to dopadne tak, že majitel beznadějně podlehne Havranině uhrančivé kráse a dá mi největší možnou slevu na všechny nákupy, samozřejmě bez průkazu. Ovšem Wilson je zřejmě imunní. Možná se mu už líbí někdo jiný, nebo má možná místo duše jen vyschlou slupku a LÁÁÁÁSKU vůbec nechápe. Dofrasa!

*Wilson a Havrana.
Tady to nezajiskřilo.*

Uvažuji o tom, že bych se přece jen zapsala do školy, i kdyby jen kvůli tomu průkazu. Je dost malá šance, že by mi vzdělávací systém v Tupesech mohl nabídnout něco víc. Proti Tupesům nic nemám, chápejte. Zkrátka mi nesedí koncept školy jako takové. I když, jestli mám být úplně upřímná, tak vzhledem ke svému celoživotnímu úsilí vyhnout se škole jsem v ní doopravdy strávila všehovšudy třináct dní. (Shrnutí níže.)

1. Školka, 1. den: Příšerný šok, když jsem zjistila, že pokud neudělám něco, abych se tomu vyhnula, strávím celý rok tím, že se budu učit stát v řadě, hlásit se, než něco řeknu, a dělit se o bezpečnostní nůžky.
2. Školka, 2. den: Vyhodili mě pro vandalismus. No, byla jsem malá.
3. První třída, 1. den: Odešla jsem ze školy s těžkým (těžce FALEŠNÝM) případem kurdějí.⁴
4. Čtvrtá třída, 1. den: Omluvili mě ze školy, protože jsem měla vší.⁵
5. Pátá třída, 1. den: Odhodlaná tentokrát dát škole opravdu šanci.
6. Pátá třída, 2. den: Vyhodili mě pro vandalismus. No, byla jsem pořád ještě malá.
7. Šestá třída, 1. den: Znova jsem se dověkla do školy.
9. Šestá třída, 2. den: Omluvili mě ze školy, protože skoro celé město zničilo tornádo. Člověk prostě má občas štěstí.
10. Sedmá třída, 1. den: Nastoupila jsem do školy s pevným

---

⁴ Na tyhle kurděje vzpomínám se skutečnou láskou, protože odolaly péči lékařů ve třech městech, nereagovaly ani na ty nejodhodlanější terapie vitamínem C a ovocnými šťávami a umožnily mi až do třetí třídy nechodit do školy.

⁵ Ve skutečnosti to byli malíncí roboti, naprogramovaní tak, aby zůstali v mých vlasech do půlky června dalšího roku.

rozhodnutím nepodléhat předsudkům
(a skvělým plánem B).

11. Sedmá třída, 2. den: S hrdinskou duchovní velkorysostí jsem se rozhodla dát škole ještě jednu příležitost.
12. Sedmá třída, 3. den: Vyhodili mě ze školy za vlastnictví nedovoleného předmětu.⁶
13. Osmá třída, 1. den: Poslali mě domů s asi milionem hodin trestu za různé „zločiny“ (většinou drzosti). Později městští úředníci rozhodli⁷, že na vyučování chodit nemusím.

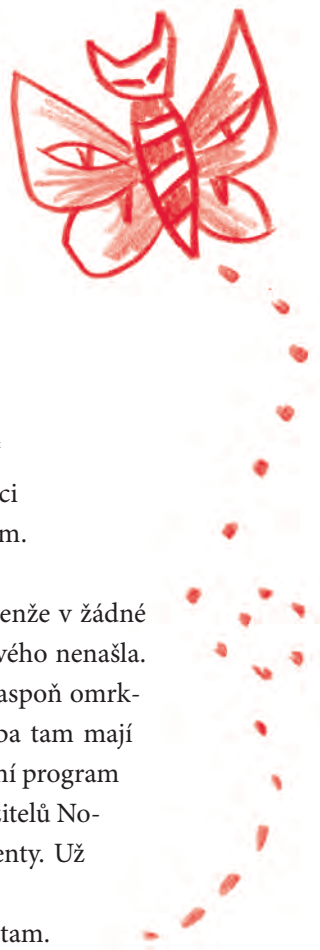
Ne že bych měla něco proti vzdělání. Vůbec ne. Jenže v žádné škole, kam jsem až dosud vkročila, jsem nic takového nenašla. Ale ten průkaz fakt chci, takže mi celkem nevadí aspoň omrknout tu tupeskou školu. Člověk nikdy neví – třeba tam mají skvělou fyzikální laboratoř, experimentální hudební program nebo prakovou střelnici. A mezi učiteli několik držitelů Nobelovy ceny. A výuku v noci. A žádné další studenty. Už to vidím.

No, zkrátka počkám na denní světlo a zajdu tam. Máma se už tři dny neurčitě zmiňuje o škole, takže jí udělám radost a začnu se starat, jak se nechat zapsat, a pak (jestli mě škola naprosto nenadchne) se zase na zbytek roku na něco

---

⁶ Můj spolehlivý prak. Je jasné, že hledali jakoukoli záminku, aby se mě zbavili.

⁷ „Rozhodli“ = „byli podplaceni, aby souhlasili“.

vymluvím, abych tam nemusela. Nemá cenu zkazit si pěkný podzim, zimu a jaro časným vstáváním, zbytečným vysedáváním v lavici a nesnesitelnými vrstevníky.

Později

Vybalila jsem a zařídila jsem si pokoj za zručné pomoci Havrany. Musím se poplácat po rameni za to, jak jsem ji dokázala naprogramovat. Je už tak dokonale vyladěná, až by si nezasvěcený mohl myslet, že jí vydávám příkazy telepaticky. Možná by se dokonce dalo říct, že projevuje určitou vlastní iniciativu. Například když Sabat používal balicí materiál jako záchod, Miles bez sebe nadšením skákal z testovacího panáka přes starožitnou ptačí klec na vycpaného nosorožce, Mystery prskala kousky lepicí pásky a NeeChee si vůbec dělal z celého toho vybalování a zařizování kočičí karneval v Riu, šla Havrana dolů do kuchyně a tím svým dunivým

hlasem, co občas používá, zavolala: „JÁTRA!“ Načež všechny čtyři kočky vyrazily z pokoje asi tak pět vteřin předtím, než mi praskla hlava. Tak TOMU říkám být užitečná!

Později

No, konečně nastaly úřední hodiny. Jdu se zapsat do školy.

Později

Návštěva tupeské školy mi trochu zka- zila náladu. A jsem ráda, že jsem s se- bou měla špionážní fotoaparát,

takže jsem mohla zdokumentovat, jak děsivý obrázek mě tam čekal:

Jmenuje se Carol. Carol s ostatními lidmi moc nevychází.⁸

JÁ: Dobrejtro, Carol.
Jdu se zapsat do školy.

CAROL: To musí udělat někdo z tvých rodičů nebo zákonných zástupců.

⁸ Normálně něco takového spíš oceňuju, pokud ten dotyčný vychází SE MNOU.